

COOL
BOO

DIVERGENCE

VERONICA ROTHOVÁ

COO
BOO

DIVERGENCE

VERONICA ROTHOVÁ

Přeložila Radka Kolečáčová

Copyright © 2011 by Veronica Roth
Published by arrangement with HarperCollins *Children's* Books,
a division of HarperCollins Publishers
Translation © Radka Kolečáčová, 2012

ISBN 978-80-7447-125-4

*Mamince, které vděčím za podobný okamžik, jaký prožije Beatrice,
když si uvědomí, jak je její matka silná, a udiví ji, že si toho nikdy
předtím nevšimla.*

KAPITOLA 1

V našem domě je jedno zrcadlo. Visí za posuvným panelem v chodbě v horním patře. Můžu se do něj podívat druhý den každého třetího měsíce, když mi matka stříhá vlasy – jedno z pravidel naší frakce.

Sedím na stoličce, za mnou stojí matka s nůžkami v ruce. Prameny dopadají na podlahu do nezajímavého plavého kruhu.

Když skončí, shrne mi vlasy z obličeje a udělá z nich uzel. Všimnu si, jak je klidná a soustředěná. Odříkání se stalo její druhou přirozeností. To o sobě já tvrdit nemůžu.

Pokradmu se podívám na svůj odraz v zrcadle, když matka nedává pozor – nejsem marnivá, jenom zvědavá. Za tři měsíce se člověk hodně změní. Vidím protáhlou tvář, výrazné kulaté oči a dlouhý úzký nos – pořád vypadám jako malá holka, i když mi před pár měsíci bylo šestnáct. Ostatní frakce slaví narozeniny, ale my ne. Bylo by to požitkářství.

„A je to,“ řekne, když drdol připevní. Její oči se v zrcadle setkají s mými. Je příliš pozdě je odvrátit. Místo pokárání se dočkám úsměvu. Trochu se zamračím. Proč mi nevynadala, že na sebe zírám?

„Dneska je tvůj velký den,“ poznamená.

„Ano,“ odvětim.

„Jsi nervózní?“

Na chvíli se zadívám do vlastních očí. Dnes podstoupím talentovou zkoušku, která ukáže, do které z pěti frakcí patřím. A zítra, na Obřadu volby, se pro jednu frakci rozhodnu. Rozhodnu o zbytku svého života. Rozhodnu, jestli zůstanu s rodinou, nebo ji navždy opustím.

„Ne,“ řeknu. „Zkouška nemusí mou volbu ovlivnit.“

„Správně.“ Usměje se. „Pojďme na snídani.“

„Děkuju. Za ty vlasy.“

Políbí mě na tvář a vysune panel zpátky přes zrcadlo. Myslím, že má matka by mohla být krásná, v jiném světě. Její tělo je pod šedými šaty stále utlé. Má výrazné lícní kosti a dlouhé řasy, a když si na noc rozpustí vlasy, snášejí se jí ve vlnách přes ramena. Ale Odevzdání musejí svou krásu skrývat.

Jdeme spolu do kuchyně. Tahle rána, kdy bratr připravuje snídani, otec mě při čtení novin hledí po vlasech a matka si tiše pobrukuje, zatímco sklízí ze stolu – tahle rána se cítím nejvíc provinile, že je chci opustit.

+++

Autobus páchne zplodinami. Pokaždé, když vjede do díry ve dláždění, hodí se mnou ze strany na stranu, ačkoli se pevně držím sedadla.

Můj starší bratr Caleb stojí v uličce a drží se madla nad hlavou, aby nespádl. Nejsme si podobní. Má tmavé vlasy jako otec, nos jako skobu, zelené oči po matce a ve tvářích dolíčky. Když byl mladší, tahle směs rysů působila zvláště, ale teď mu to sluší. Kdyby nepatřil k Odevzdaným, holky ze školy by na něho určitě zíraly.

Kromě očí zdědil po matce také nesobeckost. Bez zaváhání uvolnil místo k sednutí nějakému mrzoutovi z Upřímnosti.

Muž má na sobě černý oblek a bílou vázanku – standardní uniformu Upřímných. Jejich frakce si cení otevřenosti a pravda je pro ně černobílá, proto ten kostým.

Rozestupy mezi budovami se zmenšují a cesty jsou rovnější – blížíme

se do centra. V mlze se proti horizontu začíná rýsovat černý pilíř, mrakodrap, který kdysi nesl název Sears Tower – my mu říkáme Hlava. Autobus projíždí pod věncem železničních nadjezdů. Ještě nikdy jsem vlakem nejela, přestože nikdy nepřestaly jezdit a koleje jsou na každém kroku. Vlakem jezdí jenom Neohrožení.

Před pěti lety položili dobrovolní dělníci z Odevzdanosti na některých cestách nové dláždění. Začali ve středu města a pokračovali směrem k okrajům, dokud jim nedošel materiál. Tam, kde bydlím já, zůstaly silnice rozpraskané a záplatované a jezdit po nich není bezpečné. Stejně nemáme auto.

Autobus se po cestě otrásá a poskakuje, ale Calebův výraz zůstává rovnaný. Vzduchem zavíří jeho šedý plášť, jak sahá po tyči, aby udržel rovnováhu. Jeho oči bez ustání těkají a já vím, že sleduje lidi okolo – snaží se vidět jenom je a na sebe přitom zapomenout. Upřímní si cení bezprostřednosti, ale naše frakce staví na nejvyšší místo nesobeckost.

Autobus zastaví před školou. Proletím kolem nevrlice a hrnu se ven. Musím se chytit Caleba, zakopla jsem o mužovy boty. Kalhoty jsou mi příliš dlouhé. Nikdy jsem nebyla nijak elegantní.

Budova Vyššího stupně je ze všech tří škol ve městě – Nižší stupeň, Střední stupeň a Vyšší stupeň – nejstarší. Jako všechny okolní budovy je celá ze skla a oceli. Před školou se vyjímá rozměrná kovová plastika, na kterou po vyučování lezou Neohrožení a hecují se, kdo vyšplhá výš. Loni jsem viděla, jak jedna dívka spadla a zlomila si nohu. Běžela jsem pro pomoc.

„Dneska jsou talentovky,“ poznamenám. Caleb je jen o necelý rok starší, a tak jsme ve stejném ročníku.

Přikývne, když vcházíme do budovy. Sotva se ocitneme uvnitř, všechny svaly v těle se mi napnou. Vše kolem působí hladově, jak se do sebe každý snaží nasát poslední dojmy a školní atmosféru. Je zřejmé, že po Obřadě volby už do těchto chodeb nikdy nezavítáme – jakmile si zvolíme, kam chceme patřit, o dokončení vzdělání se postará naše nová frakce.

Všechny dnešní hodiny jsou zkrácené na polovinu, aby se celodenní rozvrh stihl do oběda. Po obědě začnou talentové zkoušky. Už teď mi srdce bije rychleji.

„Ty se ani trochu nebojíš, co ti řeknou?“ zeptám se Caleba.

V místě, kde se chodba rozděluje, se zastavíme – Caleb bude pokračovat na hodinu matematiky pro pokročilé, já se vydám na dějepis.

Caleb zvedne obočí. „Ty jo?“

Mohla bych mu říct, že už se celé týdny hrozím toho, kam mě zkuška doporučí – k Odevzdaným, Upřímným, Mírumilovným, Sečtělým, nebo Neohroženým?

Místo toho se usměju a řeknu: „Vlastně ne.“

Oplatí mi úsměv. „Tak... zlom vaz.“

Zamířím na oddělení dějpisu a kousnu se do rtu. Nikdy mi na mou otázku neodpověděl.

Na chodbách je tlačnice, přestože světlo, které sem okny proniká, vytváří iluzi prostoru. Chodby jsou jediným místem, kde se v našem věku potkáváme s příslušníky ostatních frakcí. Dav dnes oplývá novou energií, máníí posledního dne.

Dívka s dlouhými, kudrnatými vlasy zakřičí vedle mého ucha „Hej!“ a zamává do dálky na kamarádku. Přes tvář mě pleskne čísi rukáv. Pak do mě strčí kluk v modrém svetru, který patří k Sečtělým. Ztratím rovnováhu a spadnu.

„Klid se z cesty, Škrobe,“ zavrčí a pokračuje v cestě.

Rozhoří se mi tváře. Vstanu a opráším se. Několik studentů se zastavilo, když jsem spadla, ale nikdo mi nepomohl. Jejich oči mě vyprovázejí až do místa, kde se chodba láme. Tohle se lidem z naší frakce děje už několik měsíců – Sečtělost o nás začala šířit nepřátelské zvěsti a ovlivnilo to i naše vztahy ve škole. Šedé šaty, fádňí účes a skromné vystupování Odevzdaných nám má pomoci zapomenout na sebe samé a současně nechat ostatní zapomenout na nás. Místo toho jsem teď středem pozornosti.

U okna v křídle E se zastavím a čekám, dokud nezahlednu Neohrože-

né. Dělán to každé ráno. Přesně v 7:25 prokazují svou statečnost a seskakuji z jedoucího vlaku.

Otec jim přezdívá „uličníci“. Tváře jim zdobí piercingy, po těle mají tetování a nosí černé šaty. Jejich prvořadým úkolem je střežit oplocení, kterým je naše město obeháno. Před čím, to nevím.

Měli by mě uvádět do rozpaků. Měla bych se divit, co má odvaha – vlastnost, které si Neohroženost nejvíc cení – společného s kovovým kroužkem v nosní dírce. Místo toho sleduju každý jejich pohyb.

Vlak pronikavě zahouká a ten zvuk mi rozechvěje hrud. Když se řítí kolem školy, čelní reflektor lokomotivy poblikává a kola skřípou o koleje. Zbývá několik posledních vagónů. A s nimi se z vlaku vyhrne horda chlapců a dívek v černém. Někteří se po doskoku kutálejí po zemi, jiní jen párkrát klopýtnou, než znovu získají rovnováhu. Jeden z mladíků se smíchem obejmě nějakou dívku kolem ramen.

Je to pošetilé, takhle je pozorovat. Odvrátím se od okna a protlačím se davem do učebny dějepisu.

KAPITOLA 2

Po obědě začnou zkoušky. Sedíme u dlouhých stolů v jídelně. Organizátoři vždy vyvolají deset lidí, do každé zkušební místnosti jednoho. Sedím vedle Caleba a naproti Susan, která bydlí vedle nás.

Susanin otec jezdí za prací až na druhý konec města, a tak má auto a vozí ji každý den do školy i ze školy. Nabídl se, že nás bude vozit také, ale jak řekl Caleb, obvykle zůstáváme ve škole déle a nechceme ho zatěžovat.

Pochopitelně.

Zkoušky organizují především dobrovolníci z Odevzdanosti, ačkoli v jedné zkušebně sedí zástupce Sečtělých a ve druhé člověk od Neohrožených. Ti budou zkoušet nás, protože podle pravidel nesmíme být zkoušeni příslušníkem stejné frakce. Pravidla také stanovují, že na zkoušku se nelze žádným způsobem připravit, a tak nevím, co mám čekat.

Od Susan můj pohled zabloudí ke stolům na protější straně jídelny, kde sedí Neohrožení. Smějí se a vykřikují a hrají karty. U dalšího shluku stolů se nad knihami a novinami baví Sečtělí, které žene věčná touha po vědomostech.

V kroužku na podlaze sedí skupinka dívek ve žluto-červených šatech. Ty jsou z Mírumulovnosti. Hrají tleskací hru, u které odříkávají nějakou rýmováčku. Co chvíli se ozve salva smíchu, když nějaká z dívek vypadne a musí

si sednout doprostřed kroužku. U stolu naproti nim živě gestikulují mladíci z Upřímnosti. Zřejmě nejde o vážný spor, protože někteří se pořád usmívají.

U stolu Odevzdaných je ticho. Čekáme. Zvyky frakce nám dokonce nařizují zahálku a potlačení individuálních zálib. Pochybuju, že se všichni Sečtělí ani chvíli neobejdou bez studia nebo že si všichni Upřímní libují v živé diskusi, ale pravidlům své frakce se nemohou vzepřít o nic víc než já.

V příští skupině vyvolaných zazní Calebovo jméno. Sebejistě vykročí k východu. Nemusím mu přát štěstí ani ho ujišťovat, že se není čeho bát. Ví, kam patří, a myslím, že to věděl odjakživa. První vzpomínka, kterou na něj mám, je z doby, kdy nám byly čtyři roky. Vynadal mi, že jsem na hřišti nepůjčila švihadlo holčičce, která si neměla s čím hrát. Teď už mi dělá kázání jen výjimečně, ale ten jeho nesouhlasný pohled si budu pamatovat navždy.

Pokoušela jsem se mu vysvětlit, že mé instinkty nejsou stejné jako jeho – v autobuse by mě ani nenapadlo pustit toho bručouna sednout – ale nechápe to. „Prostě dělej, co se od tebe čeká,“ řekne mi vždycky. Pro něho je to tak samozřejmé. Mělo by to být samozřejmé i pro mě.

Svírá se mi žaludek. Zavřu oči a otevřu je až za deset minut, kdy se ke stolu vrátí Caleb.

Je bledý jako stěna. Přejede si dlaněmi po stehnech, jako to dělám já, když se mi potí ruce, a když je vrátí zpátky na stůl, všimnu si, že se mu třesou. Otevřu ústa, chci se ho na něco zeptat, ale nemůžu najít žádná slova. Není dovoleno, abych se ho ptala na výsledky zkoušky, a on sám mi také nesmí nic říct.

Organizátor oznámí další desítku jmen. Po dvou jménech z Neohroženosti, Sečtěllosti, Mírumilovnosti, Upřímnosti a pak: „Z Odevzdanosti Susan Blacková a Beatrice Priorová.“

Vstanu, protože musím, ale kdyby to bylo na mně, ani bych se ze židle nehнула. Mám pocit, jako by se mi v hrudi nafukovala bublina a každou chvíli mě měla roztrhat na kousky. Jdu za Susan směrem k východu. Lidé,

kteří míváme, nás od sebe pravděpodobně ani nerozeznají. Máme stejné šaty a blond vlasy svázané do stejného účesu. Jediný rozdíl je ten, že Susan zjevně nemá pocit, že se každým okamžikem pozvrací, a zdá se mi, že ani ruce se jí netřesou tak, že by si jako já musela svírat lem halenky.

Před jídelnou na nás čeká řada deseti zkušeben. Používají se jen k talentovým zkouškám, takže jsem v nich nikdy nebyla. Na rozdíl od ostatních tříd nejsou oddělené skleněnými přepážkami, ale zrcadly. Dívám se na sebe, jak bledá a vystrašená kráčím k jednomu dveřím. Susan se na mě nervózně zaculí a vejde do dveří č. 5. Já vejdu do čísla 6, kde na mě čeká žena od Neohrožených.

Nevypadá tak stroze jako mladí lidé z jejich frakce, které vídám. Má malé, tmavé, hranaté oči a na sobě černé sako – vypadá jako pánské – a džíny. Teprve když se otočí, aby za mnou zavřela, všimnu si jejího tetování na šíji, černobílého jestřába s červeným okem. Kdybych neměla srdce až v krku, zeptala bych se ji, co to znamená. Něco to musí znamenat.

Stěny místnosti jsou obloženy zrcadly. Ze všech stran na mě dotírá moje podobizna: šedá látka, která mi volně obepíná záda, dlouhý krk, ruce s vystouplými klouby, jež mi rozrušením zčervenaly. Strop září bílým světlem. Uprostřed místnosti stojí sklápěcí křeslo, jako v zubní ordinaci. Vedle něj je nějaký přístroj. Zkušebna působí jako místo, kde se odehrávají strašné věci.

„Neboj se,“ řekne žena. „Nebude to bolet.“

Má rovné černé vlasy, ale na světle se ukáže, že už šediví.

„Posaď se a udělej si pohodlí,“ vyzve mě. „Jmenuju se Tori.“

Nemotorně si vylezu na křeslo a hlavu opřu o podhlavník. Světlo mě bodá do očí. Tori se věnuje přístroji po mé pravici. Snažím se soustředit na ni, a ne na dráty, které drží v rukou.

„Proč zrovna jestřáb?“ vyhrknu, když mi na čelo připěvňuje elektrodu.

„Ještě nikdy jsem od vás nepotkala nikoho zvědavého,“ podiví se a zvedne obočí.

Zachvěju se a na rukou mi naskáče husí kůže. Má zvědavost je nepatřičná, popírá hodnoty Odevzdanosti.

Žena si tiše pobrukuje a přípevní mi na čelo další elektrodu. „V určitých částech starého světa,“ vysvětluje, „jestřáb symbolizoval slunce. Když jsem si tehdy tetování nechala udělat, myslela jsem, že když na sobě budu nosit slunce, nebudu se muset bát tmy.“

Snažím se tu otázku nepoložit, ale nedokážu se ovládnout. „Vy se bojíte tmy?“

„Nebojím, *bála*,“ opraví mě. Další elektrodu už si přichytí k vlastnímu čelu a připojí k ní nějaký drát. Pokrčí rameny. „Teď mi to připomíná strach, který jsem překonala.“

Postaví se za mě. Sevřou opěradla tak silně, až mi zbělají klouby. Zatahá za dráty a připne je ke mně, k sobě a k přístroji za sebou. Potom mi podá lahvičku s čirou tekutinou.

„Vypij to,“ požádá mě.

„Co to je?“ Hrdlo se mi stáhne. Ztěžka polknu. „Co se bude dít?“

„To ti nemůžu říct. Prostě mi věř.“

Vydechnu a obrátím do sebe obsah lahvičky. Zavřou se mi oči.

+++

Když se za okamžik znovu otevřou, jsem někde jinde. Stojím ve školní jídelně, ale u dlouhých stolů nikdo nesedí. Přes prosklené stěny vidím, že venku sněží. Na stole přede mnou leží dva košíky. V jednom je kus sýra, ve druhém nůž, dlouhý jako moje předloktí.

Ženský hlas za mnou mě vyzve: „Vyber si.“

„Proč?“ chci vědět.

„Vyber si,“ zopakuje.

Ohlédnu se, ale nikdo za mnou není. Otočím se zpátky ke košíkům. „Na co mi ty věci budou?“

„Vyber si!“ zaječí.

Můj strach vystřídá zatvrzelost. Svráštím čelo a založím si ruce.

„Jak chceš,“ řekne žena.

Košíky zmizí. Slyším, jak vrznou dveře. Obrátím se, chci vidět, kdo přišel. Ne „kdo“, ale „co“: pár metrů ode mě stojí pes se špičatou tlamou. Nahrbí se a začne se ke mně plížit. Z pootevřené tlamy mu svítí bílé zuby. Z hloubi hrdla se mu vydere hluboké zavrčení a já pochopím, proč by se mi hodil kus sýra. Nebo nůž. Teď už je pozdě.

Napadne mě, že uteču, ale pes by mě hned dohonil. Síly s ním měřit nemůžu. Asi se mi rozskočí hlava. Musím se rozhodnout. Kdybych přeskočila stůl a použila ho jako štít – ne, na skákání přes stoly jsem moc malá a stůl sama nepřevrátím.

Pes znovu zavrčí a já skoro cítím, jak mi ten zvuk pulsuje v hlavě.

Moje učebnice biologie říká, že psi náš strach vycítí, protože ve stresové situaci lidské žlázy vylučují stejnou chemickou látku jako lapená zvířata. Jakmile agresor zavětrí strach, zaútočí. Pes se ke mně přibližuje a skřípe přítom drápy o podlahu.

Utéct nemůžu. Bojovat nemůžu. Cítím jeho zkažený dech a snažím se nepřemýšlet o tom, co asi naposledy žral. V jeho očích není žádné bělmo, jen černý lesk.

Co ještě vím o psech? Neměla bych se mu dívat do očí. To značí agrese. Vzpomínám si, jak jsem jako malá prosila otce, aby mi daroval štěně. Teď zírám na podlahu před tlapy téhle obludy a nechápu, co mě to tehdy popadlo. Psisko se ke mně pořád plíží a vrčí. Jestli pohled do očí znamená agresi, co znamená, že se vzdávám?

Dýchám hlasitě, ale pravidelně. Kleknu si. Lehnout si před bestii na podlahu – s obličejem v úrovni jejích vyceněných zubů – je to poslední, co se mi chce udělat, ale lepší možnost nemám. Natáhnu nohy za sebe a položím se na předloktí. Zvíře se přibližuje a přibližuje, až ucítím na tváři jeho teplý dech. Ruce se mi třesou.

Zašteká mi do ucha a já musím zatnout zuby, abych nevykřikla.

Mé tváře se dotkne něco drsného a mokrého. Pes přestal vrčet, a když

zvednu hlavu, vidím, jak funí. Olízne mi tvář. Zamračím se a posadím se na paty. Pes mi opře přední tlapy o stehna a olízne mi bradu. Znechuceně se odtažnu, otru si poslintanou bradu a zasměju se.

„Zas taková bestie nejseš, co?“

Pomalů se zvednu, abych psa nevyplašila, ale působí dojmem krotkého zvířete. Opatrně k němu natáhnu ruku tak, abych mohla ucuknout. Pes mě do ní štouchně hlavou. Najednou jsem ráda, že jsem ten nůž nechala ležet v košíku.

Zamrkám, a když znovu otevřu oči, na opačné straně jídelny stojí holčička v bílých šatech. Napřáhne obě ruce před sebe a vypískne: „Štěňátko!“

Vzápětí se rozběhne k psovi a já ji chci varovat, ale nestihnu to. Pes se otočí. Tentokrát nevrčí, ale štěká, prská a rafá a jeho svaly se smršťí jako telefonní šňůra. Je připravený zaútočit. Nepřemýšlím, prostě skočím. Vrhnu se na psa a chytím ho za robustní krk.

Narazím hlavou o podlahu. Pes je pryč, stejně jako holčička. Jsem opět sama – ve zkušebně, která je nyní prázdná. Pomalů se otočím kolem své osy, ale v žádném ze zrcadel se nevidím. Otevřu dveře a vykročím na chodbu, ale není to chodba. Je to autobus a všechna sedadla jsou obsazená.

Stoupnu si do uličky a chytím se tyče. Kousek ode mě sedí muž s novinami. Do tváře mu přes ně nevidím, ale na ruce ano. Jsou samá jizva, jako po popáleninách, a svírají papír tak křečovitě, jako by ho chtěly rozmáčkat.

„Znáš toho muže?“ zeptá se mě a poklepe na fotografii na titulní stránce. Nad ní je napsáno: „Brutální vrah konečně dopaden!“ Zírám na slovo „vrah“. Už je to dlouho, co jsem to slovo viděla naposledy někde napsané. Ty čtyři hlásky mě naplňují hrůzou.

Na fotce pod nadpisem je zachycen muž s nevýrazným obličejem a bradkou. Mám pocit, že ho znám, i když nevím odkud. A stejně tak mám pocit, že bych to tomu člověku rozhodně neměla říkat.

„Tak co?“ ozve se znovu muž a v jeho hlase je hněv. „Znáš ho?“

Neřeknu mu to, neřeknu. Rozbuší se mi srdce. Sevřu tyč ještě silněji,

aby se mi neroztřásl ruce, abych nezpanikařila. Jestli mu řeknu, že toho muže z novin znám, stane se mi něco strašného. Ale můžu ho přesvědčit, že nikoho takového neznám. Můžu si odkašlat a pokrčit rameny – ale to by byla lež.

Odkášlu si.

„Znáš ho?“ zopakuje.

Pokrčím rameny.

„Tak znáš?“

Po zádech mi přeběhne mráz. Nemám ke strachu žádný důvod, tohle je jenom zkouška. Nic z toho se ve skutečnosti neděje. „Ne,“ řeknu nezrušeně. „Nemám tušení, kdo to je.“

Muž se postaví a já mu konečně uvidím do tváře. Na nose mu sedí tmavé brýle a ústa má zkřivená do úšklebku. Jednu tvář má zjizvenou stejně jako ruce. Nakloní se až k mému obličejí. Jeho dech páchne po cigaretách. *Je to jenom představa*, připomínám si v duchu, *jenom představa*.

„Lžeš,“ zasyčí. „Ty lžeš!“

„Nelžu.“

„Vidím ti to na očích.“

Napřímím se. „Nevidíte.“

„Jestli ho znáš,“ řekne tichým hlasem, „mohla bys mě zachránit. Mohla bys mě *zachránit!*“

Přimhouřím oči. Stisknu čelist. „Jak říkám, neznám ho.“

KAPITOLA 3

Když se probudím, mám zpcené dlaně a tíží mě pocit viny. Ležím na sklápěcím křesle v zrcadlové místnosti. Zakloním hlavu a spatřím za sebou Tori. Se sevřenými rty nám oběma sundává elektrody z čela. Čekám, že se ke všemu nějak vyjádří – jako že zkouška skončila nebo že jsem si vedla dobře, ačkoli jak bych mohla v takovémhle testu neobstát? – ale ona nic neříká, jen mi z hlavy odpojí dráty.

Posadím se a otřu si dlaně o kalhoty. Něco jsem musela udělat špatně, i když to bylo jenom v mých představách. Proč je najednou Tori tak nesvá? Bojí se mi říct, jaký jsem otřesný člověk? Ať jde raději rovnou k věci.

„To bylo... matoucí,“ konstatuje. „Omluv mě, budu hned zpátky.“

Matoucí?

Přitáhnu si kolena k tělu a zabořím do nich obličej. Přeju si, aby se mi chtělo brečet, protože by se mi aspoň ulevilo. Ale mně se brečet nechce. Jak můžu neudělat zkoušku, na niž jsem se nemohla nijak připravit?

Čas ubíhá a já jsem stále nervóznější. Co pár vteřin si musím utírat zpcené dlaně – nebo mě to možná jenom uklidňuje. Co když mi řeknou, že se nehodím ani do jedné frakce? Musela bych žít na ulici mezi odpadlíky. To nedokážu. Žít s odpadlíky neznamená jenom věčnou nouzi a nepo-

hodlí. Znamená to rozkmotřit se se společností, vydělit se z té nejdůležitější věci v životě člověka: z komunity.

Matka mi kdysi řekla, že bez druhých žít nemůžeme, a i kdybychom mohli, nechtěli bychom. Bez frakce nemá náš život účel, a postrádá tudíž smysl.

Zavrtím hlavou. Takhle nesmím uvažovat. Musím zůstat klidná.

Konečně se otevřou dveře a dovnitř vejde Tori. Zabořím prsty do opěradel.

„Omlouvám se, jestli jsem tě znepokojila,“ řekne. Před křeslem se zastaví, ruce má v kapsách. Vypadá napjatě a bleďě.

„Beatrice, tvé výsledky jsou neprůkazné,“ sdělí mi. „Každá fáze simulace obvykle vyloučí jednu či více frakcí. Avšak v tvém případě jsme vyloučili pouze dvě.“

Cívím na ni. „Dvě?“ Hrdlo mám tak stažené, že nemůžu mluvit.

„Kdybys projevila automatický odpor k noži, následoval by jiný scénář, který by potvrdil tvé předpoklady pro Mírumilovnost. To se nestalo, takže tato frakce nepřipadá v úvahu.“ Tori si protáhne krk. „Za normálních okolností postupuje simulace lineárně – izoluje jednu frakci a všechny ostatní vyloučí. Způsob, jakým ses rozhodovala, ovšem nevykloučoval Upřímnost, proto jsem musela do simulace zasáhnout a umístit tě do autobusu. Tvé trvání na lživém tvrzení však upřímné chování vyvrátilo.“ Tori se pousměje. „Netrap se tím. V této situaci přiznají pravdu jenom Upřímní.“

Spadne mi ze srdce jeden kámen. Možná nejsem tak špatný člověk.

„Ale nic není černobílé. Pravdu mluví jak Upřímní, tak... Odevzdání,“ pokračuje Tori. „A v tom je ten háček.“

Klesne mi čelist.

„Na jednu stranu ses vrhla na psa, aby neublížil té holčičce, což ukazuje na principy, které jsou vlastní Odevzdanosti. Na druhou stranu, když ti ten muž řekl, že pravda by ho mohla zachránit, trvala jsi dál na své lži. Takové jednání vaší frakci odporuje.“ Tori si povzdechne. „To, že jsi před

psem neutekla, ukazuje na Neohroženost. Ale na tu ukazuje i nůž, který sis nevzala.“

Odkáže si a pokračuje. „Tvůj inteligentní přístup k psovi svědčí o výrazné inklinaci k Sečtělosti. Opravdu nevím, jak vyhodnotit tvou počáteční nerozhodnost, ale –“

„Počkat,“ přeruším ji. „Takže mi nejste schopna říct, k čemu mám předpoklady?“

„Ano a ne. Můj závěr,“ vysvětluje, „je takový, že jevíš stejné vlohy pro zařazení do Odevzdanosti, Neohroženosti a Sečtělosti. Jedinice s takovýmto ohodnocením...“ Ohlédne se přes rameno, jako by čekala, že tam někdo bude stát. „... označujeme... za odlišné, *Divergentní*.“ Poslední slovo řekne tak tiše, že jí skoro nerozumím. Na tvář se jí vrátí napjatý, ustaraný výraz. Obejde křeslo a skloní se ke mně.

„Beatrice,“ osloví mě, „za žádných okolností nesmíš tyto informace nikomu sdělit. Je to velice důležité.“

„Nesmíme se s nikým o výsledcích bavit.“ Přikývnu. „Vím to.“

„Ne.“ Tori si klekne vedle křesla a položí obě ruce na opěrku. Naše obličejce od sebe dělí sotva několik centimetrů. „Tohle je něco jiného. Ne že bys o tom neměla s nikým mluvit jenom teď. Myslím to tak, že to nesmíš prozradit *nikdy*, i kdyby se mělo dít cokoli. Divergence je mimořádně nebezpečná. Rozumíš?“

Nerozumím – jak by mohly být neprůkazné výsledky zkoušky nebezpečné? – ale přikývnu. Stejně se o ně s nikým nechci dělit.

„Fajn.“ Odlepím ruce z opěradel a vstanu. Třesou se mi nohy.

„Doporučuju ti jít rovnou domů,“ dodá Tori. „Máš o čem přemýšlet a čekání s ostatními by ti nemuselo prospět.“

„Musím říct bratrovi, kam jdu.“

„Postarám se o to.“

Sáhnu si na čelo a s pohledem upřeným k zemi místnost opustím. Nedokážu se jí podívat do očí. Nedokážu si ani představit, že Obřad volby se má konat už zítra.

Je to moje volba, ať už test dopadl, jak chtěl.
Odevzdanost. Neohroženost. Sečtěllost.
Divergence.

+++

Rozhodnu se, že autobusem nepojedu. Když přijdu domů moc brzy, otec to večer v domovní knize zjistí a budu mu to muset vysvětlit. Raději půjdu pěšky. Musím odchytit Caleba dřív, než se doma o čemkoli zmíní, ale Caleb tajemství udrží.

Jdu prostředkem silnice. Autobusy se většinou drží u obrubníků, takže uprostřed je to bezpečnější. V ulicích poblíž našeho domu občas zahlédnu místa, kde bývaly namalované žluté čáry. Teď, když jsou auta spíše výjimkou, už pro ně nemáme využití. Také semaforey pozbyly své funkce, ale na některých křižovatkách se dál nebezpečně naklání nad cestou, jako by se měly každou chvílí zřítit.

Regenerace města, které představuje směsici nových, čistých budov a starých, zchátralých staveb, zvolna pokračuje. Většina novostaveb stojí u močálu, který před dávnými časy býval jezerem. Většinu renovací má na svědomí dobrovolnická agentura, pro kterou pracuje i má matka.

Když se na životní styl v Odevzdanosti podívám očima outsidera, připadá mi krásný. Když vidím, jaká harmonie u nás v rodině panuje; když po večeri u přátel bez vyzvání společně sklízíme ze stolu a myjeme nádobí; když se dívám, jak Caleb pomáhá cizím lidem s taškami s nákupem, znovu a znovu se do takového života zamilovávám. Problémy nastanou jenom tehdy, když se takový život pokouším vést sama. Nikdy mi to nejde od srdce.

Ale rozhodnout se pro jinou frakci by znamenalo opustit rodinu. Navždy.

Ještě před sektorem vyhrazeným pro Odevzdanost se táhne pás skeletových staveb a rozbitých chodníků, kterým teď musím projít. Jsou tady místa, kde se silnice zcela vytrácí a v povrchu zejí kanály a ústí prázdných

podchodů. Těm se musím obloukem vyhnout. Někde to tak silně páchne splašky a odpadky, že si musím zacpat nos.

Tady žijí odpadlíci. Nezvládli iniciaci do frakce, kterou si zvolili, a teď jsou z nich chudáci a dělají práci, kterou nikdo jiný dělat nechce. Pracují jako údržbáři, stavební dělníci a popeláři. Obsluhují textilní stroje, dělají řidiče vlakových souprav a autobusů. Za práci dostávají stravu a oblečení, ale má matka tvrdí, že ani jedno v dostatečném množství.

Na nároží přede mnou jednoho z nich spatřím. Na sobě má potrhaný hnědý hábit a z tváří mu visí laloky ochablé kůže. Prohlíží si mě, já si prohlížím jeho a nejsem schopna udělat ani krok zpátky.

„Nerad ruším,“ řekne chraplavě, „ale nebylo by něco k snědku?“

Hned mám knedlík v krku. Přísný hlas v hlavě mi přikazuje: *Skloň hlavu a projdi kolem něho.*

Ne. Zatřesu hlavou. Toho muže bych se neměla bát. Potřebuje pomoc a mou povinností je vyjít mu vstříc.

„Ehm... bylo,“ odpovím a sáhnu do tašky. Otec říká, že přesně pro tyto situace mám mít u sebe pořád nějaké jídlo. Podám muži pytlík se sušenými plátky jablek.

Sáhne po něm, ale místo toho, aby si sáček vzal, mě chytí za zápěstí. Usměje se. Mezi předními zuby má mezeru.

„Tady má někdo ale kukadla,“ zaskřehotá. „Škoda, že jinak ses moc nepovedla.“

Srdce mi tluče. Zkusím se mu vyškubnout, ale sevře mě ještě silněji. Dech mu čpí po něčem štiplavém a nepříjemném.

„Nejseš na tohle toulání ještě trochu malá?“ podiví se.

Přestanu se mu vzpírat a narovná se. Vím, že vypadám jako pískle, nemusí mi to každý připomínat. „Jsem starší, než si myslíte,“ odseknu. „Je mi šestnáct.“

Jeho rty se roztáhnou do širokého úsměvu, v němž se ukáže šedá stolička s vykotlanou černou dírou na boku. Nevím, jestli se směje, nebo šklebí. „Tak to je dneska tvůj velký den, co? Den předtím, než se *rozhodneš.*“

„Pusťte mě,“ ohradím se. Slyším, jak mi zvoní v uších. Můj hlas zní jasně a břitce – to bych do sebe neřekla. Jako by mi ani nepatřil.

Jsem připravená. Vím, co udělám. Představuju si, jak se po něm oženu loktem. Vidím, jak mi pytlík s křížalami vyletí z ruky. Slyším, jak utíkám pryč. Jsem připravená jednat.

Pak mě muž pustí, chňapne po jablkách a řekne: „Dobře si to rozmysli, děvenko.“

KAPITOLA 4

Domů dorazím o pět minut dřív než obvykle, pokud se mi nepředbíhají hodinky. Hodinky jsou jedinou ozdobou, kterou Odevzdanost povoluje, a to jenom proto, že jsou praktické. Mají šedý pásek a skleněný ciferník. Když je správně nakloním, skoro se v nich vidím.

Domy v naší ulici mají všechny stejný tvar a jsou i stejně velké. Jsou z šedého cementu a mají jen několik střídmych, úsporně řešených obdélníkových oken. Před domy roste obyčejná tráva a u chodníku stojí fádni kovové schránky na dopisy. Někomu to u nás možná připadá pochmurné, ale mě jednoduchost uklidňuje.

Důvodem k obyčejnosti není pohrdání jedinečností, jak si některé frakce mylně interpretují. Všechno – naše domy, naše oblékání, naše účesy – nám má pomoci zapomenout na sebe sama a ochránit nás před marnivostí, chamtivostí a závistí, které jsou jen různými projevy sobectví. Jestliže máme málo a chceme jen málo a jsme si všichni rovni, pak nikomu nezávidíme.

Snažím se tuto filozofii milovat.

Posadím se na domovní schody a vyhlížím Caleba. Nečekám dlouho. Ani ne za minutu se na ulici objeví šedé postavy. Slyším smích. Ve škole se snažíme neupoutávat na sebe pozornost, ale doma jsme samý žert

a šprým. Můj přirozený sklon k sarkasmu ale dosud nebyl doceněn. Sarkasmus je vždy na něčí účet. Možná je dobře, že se mě to naše frakce snaží odnaučit. Třeba nemusím svou rodinu opouštět. Možná že když budu usilovat, aby i pro mě principy Odevzdanosti fungovaly, mé sny se promění ve skutečnost.

„Beatrice!“ zvolá Caleb. „Co se stalo? Není ti nic?“

„Co by bylo?“ Vedle Caleba kráčí Susan a její bratr Robert. Susan se na mě podívá, jako bych byla někdo úplně jiný, než s kým ještě ráno mluvila. Pokrčím rameny. „Po zkoušce se mi udělalo špatně. Asi z toho blivajzu, co nám dali vypít. Už je mi líp.“

Pokusím se o přesvědčivý úsměv. Zdá se, že na Susan a Roberta to zabralo, a už se dál o můj duševní stav nezajímají. Zato Caleb přimhouří oči a věnuje mi podezřívavý pohled.

„Vy jste dneska jeli domů autobusem?“ zeptám se. Je mi jedno, jak se sem Susan a Robert dostali, ale potřebuju změnit téma hovoru.

„Táta se dneska zdržel v práci,“ vysvětluje Susan, „a řekl, abysme si do zítřka všechno dobře promysleli.“

Při zmínce o zítřku se mi rozbuší srdce.

„Klidně se pak stav, jestli budeš mít chuť,“ nabídne Caleb zdvořile.

„Děkuju.“ Susan se na Caleba usměje.

Robert se na mě podívá a zvedne obočí. Poslední rok si vyměňujeme pohledy stejně jako Caleb a Susan, kteří spolu zdrženlivě flirtují, jako to dělají jen Odevzdaní. Caleb ji vyprovází pohledem. Musím ho zatahat za rukáv, aby na ni nezíral věčně. Dovedu ho do domu a zavřu za námi.

Obrátí se ke mně. Tmavá, rovná obočí svařstil k sobě, až se mezi nimi vykreslila rýha. Když se mračí, vypadá víc jako matka než otec. Na okamžik si ho umím představit, jak vede stejný druh života jako otec: zůstane v Odevzdanosti, vyučí se, ožení se se Susan a založí rodinu. Bude to báječné.

Možná u toho nebudu.

„Teď už mi povíš pravdu?“ zeptá se jemně.

„Pravda je taková,“ opáčím, „že o ní nemám s nikým mluvit. A ty se mě na to nemáš ptát.“

„Porušuješ tolik pravidel a tohle nemůžeš? Ani když je to tak důležité?“ Znovu svráští obočí a skousne si koutek tváře. Jako by mě zároveň obviňoval a snažil se ze mě vytáhnout informace – jako by chtěl slyšet mou odpověď.

Přimhouřím oči. „A ty? Co se dělo u *tvojí* zkoušky, Calebe?“

Naše pohledy se střetnou. V dálce slabě zahouká vlak, i když to mohl být jenom vítr, který se prohnal mezi domy. Ale já vlak poznám. Jako by mě Neohrození volali k sobě.

„Prostě... nic našim neříkej, jo?“ poprosím ho.

Několik vteřin podrží můj pohled a potom kývne.

Chci jít k sobě do pokoje a lehnout si. Zkouška, chůze a setkání s odpadlíkem ze mě vyždímaly všechnu energii. Ale dnes ráno připravoval snídani bratr, matka nám udělala oběd a otec chystal večeři včera, takže je s vařením řada na mně. Zhluboka se nadechnu a odeberu se do kuchyně.

Caleb se ke mně po chvíli připojí. Zaskřípu zuby. Pomáhá úplně se vším. Nejvíc mě na něm rozčiluje ta jeho přirozená добрota, jeho vrozená nesobeckost.

V tichosti připravujeme večeři. Ohřeju na plotně hrášek. Caleb rozmrazí čtyři porce kuřete. Většina jídla, které jíme, je buď zmražená, nebo konzervovaná, protože farmy jsou v dnešní době příliš daleko. Matka mi jednou říkala, že byly doby, kdy prý někteří lidé nekupovali geneticky modifikované potraviny, protože jim to připadalo nepřirozené. My na výběr nemáme.

Když rodiče přijdou domů, večeře je hotová a stůl prostřený. Otec upustí kufřík na podlahu a políbí mě na hlavu. Lidé o něm říkají, že je neústupný – možná až příliš – ale stejně tak dokáže být milující. Snažím se v něm vidět jen to dobré. Snažím se.

„Jak to probíhalo u zkoušky?“ zeptá se. Přendám hrášek do servírovací mísy.

„Pohoda,“ řeknu. Nemohla bych jít k Upřímným. Na to lžu příliš snadno.

„Doslechla jsem se, že v jednom případě došlo k nějakému rozruchu,“ podotkne matka. Podobně jako otec i ona pracuje v místním zastupitelstvu, ale má na starosti inovační projekty. To ona nabírala administrátory zkoušek. Většinu času se ale věnuje organizaci sociálních pracovníků, kteří zajišťují odpadlíkům jídlo, přístřeší a pracovní příležitosti.

„Vážně?“ podiví se otec. Problémy při talentových zkouškách jsou ojedinelé.

„Moc o tom nevím, ale kolega Erin mi říkal, že u jedné zkoušky se vyskytly nečekané problémy a její výsledek musel být dotyčnému sdělen ústně.“ Matka položí každému vedle talíře ubrousek. „Tomu studentovi se zjevně udělalo špatně a hned ho poslali domů.“ Matka pokrčí rameny. „Doufám, že bude v pořádku. Vy dva jste o tom nic neslyšeli?“

„Ne,“ řekne Caleb a na matku se usměje.

Ani můj bratr by nemohl k Upřímným.

Posadíme se ke stolu. Vždy si podáváme jídlo zleva doprava a nikdo nezačne jíst, dokud nemají na talíři všichni. Otec natáhne ruce k matce a bratrovi, ti se ho chytí a druhou ruku natáhnou ke mně. Nato otec vzdá díky Bohu za jídlo, práci, přátele a rodinu. Ne každá rodina v Odevzdanosti je věřící, ale otec říká, že bychom se na tyto odlišnosti neměli zaměřovat, protože by nás to jenom rozdělilo. Moc nevím, co si o tom mám myslet.

„Tak,“ obrátí se matka na otce, „ven s tím.“

Vezme jej za ruku a palcem mu začne krouživým pohybem přejíždět po kloubech prstů. Zírám na jejich spojené ruce. Mí rodiče se milují, ale jen výjimečně dávají své city najevo před námi. Naučili nás, že ve fyzickém kontaktu se skrývá velká síla. Odmalička si na něj dávám pozor.

„Pověz mi, co tě trápí.“

Upřu pohled do talíře. Matčiny zbystřené smysly mě občas překvapí, ale teď je to jako pokárání. Jak to, že jsem se tolik soustředila na sebe, že jsem si nevšimla jeho hlubokých vrásek na čele a svěšených ramen?

„Měl jsem dnes v práci náročný den,“ přizná otec. „Po pravdě řečeno, ne já, ale Marcus. Já bych si neměl stěžovat.“

Marcus je otcův spolupracovník. Oba mají vysoké politické funkce. Celé město spravuje rada padesáti představitelů, kteří jsou vybíráni výhradně z Odevzdanosti, protože naše frakce je vzhledem k našemu nesobeckému závazku považována za neúplatnou. Nové členy rady vybírá stávající zastupitelstvo na základě jejich bezúhonného charakteru, mravní síly a vůdčích schopností. Ke konkrétním tématům se mohou vždy vyjádřit také zástupci ostatních frakcí, ale konečné rozhodnutí je v kompetencích výboru. A i když se, technicky vzato, rada usnáší na svých rozhodnutích společně, Marcus na ně má mimořádný vliv.

Rada byla ustanovena v době, kdy byl uzavřen velký mír a kdy také došlo k utvoření jednotlivých frakcí. Myslím, že systém přežívá proto, že se bojíme, co by po jeho rozpadu nastalo: válka.

„Týká se to té zprávy, kterou uveřejnila Jeanine Matthewsová?“ zeptá se matka. Jeanine Matthewsová je jedinou zástupkyní Sečtělosti a byla zvolena kvůli svému vysokému IQ. Otec si na ni často stěžuje.

Zvednu oči od talíře. „Zprávy?“

Caleb mi uštědří varovný pohled. Nemáme dovoleno u večere hovořit, pokud se nás rodiče na něco přímo nezeptají, a to se obvykle nezeptají. Naše naslouchavé uši jsou pro ně darem samy o sobě, říkává otec. Rodiče nám oplátkou naslouchají po večěři, když sedíme v obývacím pokoji.

„Ano,“ přisvědčí otec. Rozzlobeně přimhouří oči. „Ti arogantní, pokryteční –“ Zarazí se a odkašle si. „Omlouvám se. Jde o to, že vypustila do médií zprávu, která útočí na Marcusův charakter.“

Obočí mi vylétne nahoru.

„Co v ní říká?“ zeptám se.

„Beatrice,“ napomene mě Caleb.

Sklopím hlavu a obracím v prstech vidličku, dokud mi nevyprchá horko z tváří. Nemám ráda, když mě někdo kárá. Obzvláště ne můj bratr.

„V té zprávě se uvádí,“ pokračuje otec, „že důvodem, který vedl Mar-

cusova syna k přestupu do Neohroženosti, bylo násilné a kruté chování ze strany jeho otce.“

Jen hrstka lidí, kteří se narodí jako Odevzdaní, přestoupí k jiné frakci. Když se to stane, pamatujeme si to. Před dvěma lety si Marcusův syn Tobias zvolil osud mezi Neohroženými a Marcus se přes to nedokázal přenést. Tobias byl jeho jediné dítě – a vlastně jediná rodina, protože žena mu zemřela při porodu jejich druhého dítěte. To žilo po narození jen několik minut.

Nikdy jsem Tobiase nepotkala. Na akce pořádané komunitou nechočil a k otci, který u nás často večerel, se nikdy nepřipojil. Můj otec často podotýkal, že je to zvláštní, ale teď už na tom nesejde.

„Krutý? Marcus?“ Matka zavrtí hlavou. „Nebohý člověk. Jako by potřeboval, aby mu někdo připomínal jeho ztrátu.“

„Myslíš zradu jeho vlastního syna?“ upřesní otec chladně. „Nemělo by mě to překvapovat. Sečtěllost nás podobnými útoky zahrnuje už celé měsíce. A tohle není konec. Ani zdaleka, to vám garantuju.“

Měla bych držet jazyk za zuby, ale nemůžu si pomoci. „Proč to dělají?“ vyhrknu.

„Proč si toho neceníš, že můžeš tatínkovi naslouchat, Beatrice?“ zeptá se matka mírně. Zní to daleko víc jako podnět k zamyšlení než výtku. Pohlednu přes stůl na Caleba, který se na mě dívá tím svým nesouhlasným pohledem.

Obrátím oči k hrášku na talíři. Nejsem si jistá, jestli je život v poslušnosti něco pro mě. Nejsem dost dobrá.

„Ty víš proč,“ řekne otec. „Protože máme něco, co sami chtějí. Povýšit vědomosti nade všechno ostatní s sebou přináší touhu po moci a ta žene člověka do temnoty a prázdnoty. Měli bychom být vděční, že nás tohle netrápí.“

Přikývnu. Víím, že k Sečtělým nepůjdu, i když mi výsledek zkoušky naznačil, že bych mohla.

Rodiče po večeři sklídí ze stolu. Ani Calebovi nedovolí, aby jim pomohl.

Dnes večer se máme věnovat každý sám sobě, ani se nesejdeme v obývacím pokoji. Dnes večer máme přemýšlet o svém budoucím směřování.

Kdybych o svých výsledcích mohla s rodinou mluvit, mohli by mi pomoci se rozhodnout. Ale nesmím. Torino varování se mi vynoří z paměti pokaždé, když nad svým odhodláním mlčet začnu váhat.

Caleb a já vystoupáme po schodech nahoru. Než se rozejdeme do svých pokojů, položí mi ruku na rameno a zastaví mě.

„Beatrice,“ řekne a zadívá se mi neúprosně do očí. „Měli bychom myslet na rodinu.“ Jeho hlas má zvláštní tón. „Ale. Ale taky musíme myslet na sebe.“

Chvilí na něj zírám. Ještě nikdy jsem neviděla, že by Caleb myslel na sebe. Nikdy netrval na ničem jiném než na nesobeckosti.

Jeho komentář mě vyvede z míry natolik, že se zmůžu jenom na odpověď, která se ode mě čeká: „Výsledky zkoušky naše rozhodnutí změnit nemusí.“

Mírně se pousměje. „Ale můžou, že?“

Stiskne mi rameno a vejde k sobě do pokoje. Letmo k němu nahlédnu. Spatřím rozestlanou postel a na stole hromadu knih. Zavře dveře. Kéž bych mu mohla říct, že oba procházíme tím samým. Kéž bych s ním mohla mluvit tak, jak chci, a ne tak, jak se ode mě čeká. Ale představa, že bych měla připustit, že potřebuju pomoc, je pro mě nesnesitelná. Odvrátím se.

Zajdu do svého pokoje, a když za sebou zavřu, uvědomím si, že rozhodnout se možná nebude tak těžké. Jestli mám zvolit Odevzdanost, budu potřebovat velkou dávku nesobeckosti a stejně velkou dávku odvahy, jestli mám dát přednost Neohroženým. Možná že pouhý výběr mezi těmito dvěma možnostmi ukáže, kam skutečně patřím. Zítra ve mně tyto předpoklady svedou boj a jeden z nich vyhraje.

KAPITOLA 5

Autobus, který nás veze na Obřad volby, je plný osob v šedých košilích a šedých kalhotách. Mraky náhle prosvítí bledý sluneční kotouč; připomíná doutnající konec cigarety. Nikdy kouřit nebudu – cigarety podněcují marnivost – ale pokuřující hlouček Upřímných před budovou, kde nás autobus vysadí, si z toho nic nedělá.

Musím zaklonit hlavu, jestli chci vidět vršek Hlavy, a i tak se mi částečně ztrácí v mracích. Je to nejvyšší budova ve městě. Z okna svého pokoje vidím světla na jejích dvou špicích.

Když vystoupíme z autobusu, držím se rodičů. Caleb působí klidně. Stejně klidně bych působila i já, kdybych věděla, pro co se za chvíli rozhodnu. Místo toho mám neodbytný dojem, že mi každou minutu vyskočí srdce z hrudníku. Na schodech do budovy se chytím bratra za ruku, abych nezakopla.

U výtahu je nával. Táta přenechá naše místa skupince Upřímných. Jdeme pěšky po schodech a nikdo si nestěžuje. Naše chování poslouží jako příklad ostatním příslušníkům frakce. Záhy se ztratíme v šedé záplavě stoupající po schodišti. Přizpůsobím se tempu ostatních. Stejněměrné našlapování a pospolitost skupiny na mě zapůsobí. Mohla bych mezi ně patřit. Mohla bych se včlenit do úlu odevzdaných myslí, které se vždy obracejí ven.

Ve dvacátém patře otec podrží dveře ostatním. Stojí u nich jako na stráž, zatímco kolem něj všichni procházejí. Počkala bych na něj, ale dav mě tlačí ze schodišťové šachty dopředu, do místnosti, kde rozhodnu o zbytku svého života.

Místnost je kruhovitě uspořádaná. Šestnáctiletí ze všech frakcí stojí na kraji. Ještě nejsme plnohodnotní členové; naše dnešní rozhodnutí z nás učiní nováčky a členy se staneme až poté, co úspěšně projdeme iniciací.

Na základě příjmení, s nimiž se dnes možná rozloučíme, se seřadíme podle abecedy. Stojím mezi Calebem a Danielle Pohlerovou, dívkou z Mírumilovnosti. Má růžové tváře a žluté šaty.

Židle v následujícím kruhu jsou vyhrazeny pro rodiče. Jsou rozestavěné do pěti sektorů, podle příslušnosti k jednotlivým frakcím. Ne všichni rodiče se Obřadu volby účastní, ale přišlo jich dost na to, aby sál nevypadal prázdný.

Odpovědnost za chod obřadu nese každý rok jiná frakce. Letos přišla řada na Odevzdanost. Marcus pronese zahajovací řeč a pak začne od konce abecedy vyvolávat jména. Caleb si bude vybírat přede mnou.

V posledním kruhu se nachází pět obřích mís. Jsou tak velké, že bych se do nich stočená do klubička vešla celá. Každá je naplněna substancí, která odpovídá dané frakci: šedé kameny pro Odevzdanost, voda pro Sečtělost, hlína pro Mírumilovnost, řeřavé uhlíky pro Neohroženost a sklo pro Upřímnost.

Až Marcus vysloví mé jméno, vydám se za ním do společného středu všech tří kruhů. Podá mi nůž. Říznu se do ruky a svou krví potřísním látku v míse, kterou si vyberu.

Má krev stékající po kamenech. Má krev syčící na uhlících.

Než se mí rodiče usadí, na okamžik se přede mnou a Calebem zastaví. Otec mě políbí na čelo a Calebovi s širokým úsměvem stiskne rameno.

„Brzy se uvidíme,“ řekne beze stopy pochybností.

Matka mne obejmě a mě málem opustí poslední zbytky sebeovládání. Stisknu čelisti a zadívám se ke stropu. Kulovité lustry naplňují místnost

modrým světlem. Matka mě tiskne v náručí i poté, co se jí pustím. Než se odtáhne, otočí ke mně hlavu a pošeptá mi do ucha: „Mám tě ráda. Ať se stane cokoli.“

Svraštím čelo, když ode mě odchází. Ví, co bych mohla udělat. Musí to tušit, jinak by neměla potřebu mi něco takového říkat.

Caleb mě chytí za ruku. Zmáčkne ji tak silně, až mi jí projede bolest, ale nepustím se ho. Naposledy jsme se takto drželi na strýcově pohřbu, když se otec rozplakal. Potřebujeme se jeden o druhého opřít, stejně jako tenkrát.

Sál je čím dál přehlednější. Měla bych sledovat Neohrožené. Měla bych se do sebe snažit nasát co nejvíc informací, ale místo toho jen zíráám na lustry na druhém konci auly. Snažím se ztratit v jejich namodralé záři.

Marcus se postaví na pódium čelem k Sečtělým a Neohroženým a odkašle si do mikrofonu. „Dámy a pánové,“ osloví publikum, „vítám vás na Obřadě volby. Vítám vás v den, kdy vzdáváme čest demokratické filozofii našich předků, která nám říká, že každý člověk má v životě právo zvolit si vlastní cestu.“

Spíš jednu z pěti předurčených, napadne mě. Zmáčknu Calebovi ruku stejně silně, jako ji on tiskne mně.

„Naším dětem je nyní šestnáct let. Stojí na prahu dospělosti a samy se musí rozhodnout, jakými lidmi chtějí být.“ Marcusův hlas je slavnostní. Každému slovu přikládá stejnou váhu. „Již před řadou desetiletí si naši předkové uvědomili, že za znesvářený svět nelze vinit žádnou politickou ideologii, náboženské přesvědčení, rasu ani národní hrdost. Dospěli k názoru, že na vině je pouze lidská povaha – sklon lidstva páchat zlo, ať už v jakékoli podobě. Proto rozčlenili společnost do frakcí, jejichž účelem bylo vymýtit ty lidské vlastnosti, které byly považovány za příčinu celosvětového sváru.“

Přesunu zrak k mísám uprostřed sálu. V co věřím? Nevím. Nevím. Já nevím.

„Ti, kteří přičítali vinu agresi, utvořili frakci Mírumilovných.“

Dotyční si vymění úsměvy. Mají na sobě pohodlný oděv žlutých a červených barev. Pokaždé, když je vidím, připadají mi laskaví, milující, bezstarostní. Ale připojit se k nim jsem nikdy doopravdy nezvažovala.

„Ti, kteří za viníka označili nevědomost, se seskupili do frakce Sečtělých.“

Vyřadit Sečtělost z mého pole možností bylo to jediné snadné rozhodnutí.

„Ti, kteří za příčinu zla označili pokrytectví, se sloučili do frakce Upřímných.“

Nikdy jsem je neměla ráda.

„Ti, kteří poukazovali na sobeckost, se sjednotili ve frakci Odevzdaných.“

Nesnáším sobeckost. Opravdu.

„A z těch, kteří odsuzovali zbabělost, se stali Neohrožení.“

Ale pořád jsem málo nesobecká. Šestnáct let se snažím, a není to dost.

Nohy mi ochabnou, jako by z nich vyprchal všechnen život. Bude to úspěch, jestli se vůbec budu schopna pohnout, až mé jméno vyvolá.

„Našich pět frakcí mezi sebou spolupracuje a žije v míru už dlouhou řadu let. Každá se podle svých schopností podílí na budování společnosti. Odevzdanost zabezpečuje správu města pod dohledem bezúhonných politických osobností; z Upřímnosti proudí důvěryhodní a schopní zákonodárci; Sečtělost nám posílá inteligentní učitele a vědce; Mírumilovnost nás zásobuje chápavými poradci a opatrovateli; a Neohroženost se stará o ochranu veřejnosti, zevnitř i zvenčí. Působení každé frakce je však daleko širší. Navzájem se obohacujeme v mnoha směrech, které lze vytyčit jen rámcově. Ve své frakci nacházíme naplnění, smysl, život.“

Vzpomenu si na motto, jež jsem četla v učebnici dějepisu. *Nejdříve frakce, potom krev.* Naše frakce jsou víc než rodina, jsou naším jediným pravým útočištěm. Může to vůbec být pravda?

„Mimo ni bychom nepřežili,“ dodá Marcus.

Ticho, které po jeho slovech následuje, je hlubší než jiná ticha. Je ztěžklé naší nejhorší obavou, která zastíňuje i strach ze smrti: nikam nepatřit.

„Proto dnešek značí šťastnou událost,“ pokračuje Marcus. „Přišel den, kdy mezi sebe přizveme nové adepty, kteří budou společně s námi pracovat pro lepší společnost a lepší svět.“

Potlesk. Slyším ho jakoby z dálky. Snažím se stát jako socha, protože když nekrčím nohy v kolenou a nehýbu tělem, netřesu se. Marcus čte první jména, ale slabiky od sebe nerozeznám. Jak poznám, že přišla řada na mě?

Šestnáctiletí postupně vykračují z řady a přecházejí do středu auly. První dívka si zvolí Mírumilovnost, frakci, v níž vyrostla. Dívám se, jak její krev kape na hlínu. Dívka se osaměle postaví za sedadla své frakce.

Místnost je v neustálém pohybu. Nové jméno, nová tvář postavená před životní rozhodnutí. Nový nůž, nová volba. Většinu z nich poznávám, ale pochybuju, že by oni znali mě.

„James Tucker,“ řekne Marcus.

James Tucker z Neohroženosti je první, kdo na své cestě klopýtne. Rozhodí ruce a ještě získá ztracenou rovnováhu. Zrudne v obličejí a chvatně se přesune do středu sálu. Když zaujme místo, přelétne pohledem od mísy Neohroženosti k míse Mírumilovnosti – oranžové plameny dosahují do čím dál větší výše, ve skle se odráží modré světlo.

Marcus mu podá nůž. James se zhluboka nadechne – vidím, jak se mu zdvihne hrud' – a s výdechem nůž převezme. S cuknutím si přejede ostřím po dlani a stočí zařatou pěst stranou. Jeho krev dopadne na sklo. Je první, kdo přestoupil k jiné frakci. První přeběhlík. Z Neohroženosti se ozve hlasitý šepot a já sklopím oči k zemi.

Odeť se na něj budou dívat jako na zrádce. Rodina bude mít možnost ho v jeho nové frakci navštívit, za deset dní v návštěvní hodiny. Ale nepřijdou, protože je opustil. Po celém domě je bude pronásledovat jeho nepřítomnost, prázdno, které nic nedokáže zaplnit. Pak uplyne čas a rána se zacelí, jako když se z těla odejme orgán a vzniklou dutinu vyplní tělesné tekutiny. Lidé prázdnotu dlouho nestrpí.

„Caleb Prior,“ oznámí Marcus.

Caleb mi naposledy stiskne ruku. Za chůze se za mnou ještě ohlédne a dlouze se mi podívá do očí. Dívám se, jak se jeho chodidla ubírají do středu sálu, jak jeho ruka neochvějně přejímá od Marcuse nůž a obratně jej noří do druhé dlaně. Pak zůstane stát, zatímco v dlani se mu sbírá krev a jeho ret se zarazí o zuby.

Vydechne. Pak se nadechne a natáhne ruku nad mísu Sečtělosti. Jeho krev skapává do vody a barví ji do ještě temnější rudé.

Slyším mumlání, které přechází v pohoršené výkřiky. Stěží dokážu udržet myšlenky. Můj bratr, můj vždy nesobecký bratr, a přeběhlík? Můj bratr, zrozený pro to, aby se odevzdal, přechází k *Sečtělým*?

Když zavřu oči, vybavím si hromadu knih na jeho stole a to, jak si po talentové zkoušce otíral roztřesené ruce o kalhoty. Jak to, že mi nedošlo, že když mi včera říkal, abych myslela také na sebe, dával tím současně radu i sám sobě?

Přejeďu pohledem po skupině Sečtělých – vyměňují si samolibé úsměvy a šťouchají do sebe. Odevzdání, obvykle tak tiší, si nyní znepokojeně šeptají a upírají pohledy na frakci, která se stala našim nepřitelem.

„Promiňte,“ ujme se slova Marcus, ale dav ho neslyší. „Ticho, prosím!“ musí zakřičet.

Místnost se ztiší, ale někde pořád něco zvoní.

Zaslechnu své jméno a se zachvěním vykročím k místu osudové volby. V půli cesty jsem přesvědčena, že se rozhodnu pro Odevzdanost. Umím si to představit. V duchu vidím, jak se časem měním v dospělou ženu v šedých šatech, jak si beru Susanina bratra Roberta za muže, jak o víkendech dobrovolně pracuju pro druhé, jak mě obklopuje klid rutiny, tiché večery strávené u domácího krbu, jistota, že budu vždy v bezpečí, a když ne dost dobrá, jistě lepší, než jsem teď.

Uvědomím si, že zvoní jenom v mých uších.

Pohlédnu na Caleba, jenž teď stojí za Sečtělými. Opětuje můj pohled a slabě pokývne na znamení, že ví, na co myslím, a že mi dává svůj sou-

hlas. Můj krok znejistí. Jestli Caleb nebyl pro Odevzdanost dost dobrý, jak bych mohla být já? Ale mám na výběr, když Caleb odešel a zůstávám už jenom já? Rozhodl to za mě.

Stisknu čelist. Budu dítětem, které zůstane; tohle musím pro rodiče udělat. Musím.

Marcus mi podá nůž. Podívám se mu do očí – jsou tmavě modré, zvláštní barva – a nůž si vezmu. Pokyne mi a já se obrátím k mísám. Oheň Neohroženosti a kameny Odevzdanosti mám po levé ruce, jednu mísu před a druhou za sebou. V pravé ruce sevřu střenku nože a přiložím čepel na dlaň levé ruky. Zatnu zuby a říznu. Rukou mi projede bolest, ale skoro ji nevnímám. Obě ruce si přitisknu k hrudi. Trhavě vydechnu.

Otevřu oči a rozhodím ruce. Má krev dopadne na koberec mezi dvěma mísami. Se vzdechem, který už v sobě nedokážu déle potlačovat, natáhnu ruku před sebe a kapky mé krve zasycí na žhavých uhlících.

Jsem sobecká. Jsem statečná.

KAPITOLA 6

Upírám oči k podlaze a stojím za těmi, kteří se jako Neohrožení narodili a rozhodli se jimi zůstat. Všichni jsou vyšší než já, takže i když zvednu hlavu, vidím jenom jejich ramena v černých šatech. Jakmile si poslední dívka vybere svou frakci – Mírumilovnost – je čas jít. Neohrožení vycházejí ze sálu jako první. Kráčím kolem šedé řady mužů a žen, ke kterým jsem až doposud patřila, a odhodlaně zarývám pohled do zátylku před sebou.

Ale ještě jednou musím své rodiče vidět. V poslední vteřině, než je minu, se ohlédnu a vzápětí toho zalituju. Otec se do mě vpíjí očima žhnoucímá výčitkou. Když se mi za očima rozlije teplo, nejdřív mě napadne, že mě pohledem zapálil a já v příští chvíli za trest uhořím. Ale ne – to se mi jenom chce plakat.

Matka se vedle něj usmívá.

Lidé za mnou mě tlačí dopředu, pryč od mé rodiny, která opustí místnost jako poslední. Možná budou dokonce štosovat židle a umývat mísy. Otáčím hlavu, jestli v houfu Sečtělých za sebou nespátřím Caleba. Stojí mezi ostatními nováčky a třese si rukou s jiným přeběhlíkem, chlapcem z Upřímnosti. Bezstarostným úsměvem na tváři jako by zrazoval všechno, co bylo. Sevře se mi žaludek a odvrátím se. Když je to pro něj tak snadné, mělo by to být snadné i pro mne.

Letmo pohlédnu na chlapce po levici, který přestoupil ze Sečtělosti a teď je celý pobledlý a nervózní, asi jako já. Celou dobu jsem váhala, pro kterou frakci se rozhodnout, ale nikdy jsem ani nepomyslela na to, co se stane, když si Neohroženost skutečně vyberu. Co mě u nich čeká?

Dav Neohrožených, který jde v čele, zamíří místo k výtahům ke schoďišti. Myslela jsem, že po schodech nahoru šli jenom Odevzdaní.

Nato se všichni rozběhnou. Všude kolem slyším výskání, výkřiky a smích a dupot desítek podrážek, které se pohybují každá ve svém vlastním rytmu. Nejde o dobrý skutek jako u Odevzdaných: jde o nespoutanost.

„Co se to sakra děje?“ zakřičí hoch vedle mě.

Jenom pohodím hlavou a běžím dál. Když dobíhám do přízemí, jsem bez dechu. Vzápětí se z budovy vyřítí horda Neohrožených. Vzduch venku je čerstvý a chladný. Zapadající slunce barví oblohu do oranžova a odráží se v černém skle Hlavy.

Neohrožení se roztáhnou po celé šířce ulice a znemožní průjezd autobusu. Zrychlím, abych dohnala aspoň ty poslední. Moje pochybnosti se za běhu rozptýlí. Už pořádně dlouho jsem nikam neběžela. Odevzdaní nasmějí dělat nic, co vede čistě a jenom k vlastnímu potěšení. A o nic jiného tady nejde: plíce mám jako v ohni, nohy pro samou bolest necítím a jenom se raduju ze zběsilého úprku. Běžím tam, kam ostatní, až za roh ulice, kde uslyším známý zvuk: zahoukání vlaku.

„To ne,“ zamumlá přeběhlík ze Sečtělosti. „Snad nechtěj, abysme taky naskočili?“

„Chtěj,“ odpovím a zalapám po vzduchu.

Teď se mi hodí, že jsem Neohrožené tolikrát tajně sledovala. Dav se rozprostře do dlouhé linie. Po ocelových kolejích se k nám sune vlak, jeho reflektor vrhá odlesky, siréna houká. Dveře všech vagonů jsou otevřené a jenom čekají, až se do nich Neohrožení nahrnou. Ti neváhají a po chvíli zbývají na peróně jenom nováčci. Ti z Neohroženosti už ale stejně naskakovat umí, a přeběhlíci za okamžik osamějí.

Spolu s několika dalšími udělám krok vpřed a dám se do klusu. Chvilí běžíme podél vlaku. Pak se vrhnu na stranu. Nejsem tak vysoká ani tak silná jako jiní, takže se nahoru sama nevyškrábu. Visím na postranním madle a ramenem narážím o plech. Ruce se mi třepou. Dívka z Upřímnosti mě chytí a vytáhne k sobě. Zadýchaně jí poděkuju.

Vtom uslyším výkřik. Ohlédnu se přes rameno. Nevysoký chlapec se zrzavými vlasy, který přestoupil ze Sečtělosti, máchá rukama ve vzduchu a snaží se dohnat ujíždějící vlak. Dívka, původně ze stejné frakce, k němu z vlaku natahuje ruku, ale je příliš daleko. Mladík padne na kolena vedle trať, a jak se mu vzdalujeme, zaboří hlavu do dlaní.

Zamrazí mě. Ne všichni přijímací rituál zvládnou. Teď je z něho odpadlík. Každou chvíli se to může stát i nám.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se mě úsečně dívka, která mi pomohla. Je vysoká, má snědou pleť a krátké vlasy. Pěkná.

Přikývnu.

„Já jsem Christina,“ představí se a podá mi ruku.

Ani rukou jsem si už hodně dlouho s nikým nepotřásla. V Odevzdanosti jsme se zdravili pokývnutím hlavy, na znamení úcty. Uchopím ji za ruku, nejspíš, a dvakrát s ní zatřesu. Doufám, že jsem ji nezmáčkla příliš, nebo naopak moc málo.

„Beatrice,“ řeknu.

„Víš, kam jedem?“ Musí křičet, aby ji bylo přes vítr slyšet. Ten profukuje otevřeným vagónem čím dál silněji. Vlak nabírá rychlost. Posadím se. Bude snazší udržet rovnováhu, když se budu držet nízko při zemi. Christina při pohledu na mě zvedne obočí.

„Rychle jedoucí vlak znamená vítr,“ vysvětlím. „Vítr znamená vypadnout ven. Skrč se.“

Christina si ke mně přisedne a opatrně se posune ke stěně, aby se mohla opřít.

„Myslím, že míříme k nim na základnu,“ dodám. „Ale kde je, to opravdu nevím.“

„VÍ to vůbec někdo?“ Pohodí hlavou a ušklíbne se. „Mám pocit, jako by prostě vyskákali z díry v zemi nebo tak něco.“

Vagónem se prožene vítr a ostatní nováčci, které vzdušný vír zastihl nepřipravené, popadají jeden přes druhého. Vidím, jak se Christina směje, přestože ji neslyším, a musím se pousmát.

Za mým levým ramenem se ve skleněných budovách odráží oranžové světlo zapadajícího slunce. Matně rozeznávám šedé domy, které bývaly mým domovem.

Dnes večer měl večeri chystat Caleb. Kdo se toho ujme místo něj – matka, nebo otec? A když budou vyklízet jeho pokoj, co asi objeví? Představím si knížky natěsnané mezi prádelníkem a stěnou, knížky schované pod matrací. Touha po poznání vyplňující všechna skrytá zákoutí jeho pokoje. Věděl to odjakživa, že si vybere Sečtěllost? A jestli ano, jak to, že jsem si ničeho nevšimla?

Byl vynikající herec. Při té myšlence se mi zvedne žaludek. Možná jsem je taky opustila, ale aspoň jsem nikdy nic nepředstírala. Aspoň všichni věděli, že jsem s nesobeckostí měla vždycky problém.

Zavřu oči a představím si, jak matka a otec sedí v tichosti u stolu. Je to skomírající náznak obětavosti, který mi při vzpomínce na rodiče stahuje hrdlo, nebo je to sobeckost, protože vím, že už nikdy nebudu jejich dcera?

+++

„Seskakují!“

Zvednu hlavu. Bolí mě za krkem. Dobrou půlhodinu už sedím s koleny přitáženými k bradě v závětví u stěny. V hukotu větru mi zaléhají uši. Z města za námi zůstává jen rozmazaná šmouha. Posunu se dopředu. Vlak už několik minut zpomaluje. Mladík, který před chvílí křičel, se nemýlil: z předních vagónů už lidé seskakují na střechu budovy. Mimoúrovňová trať vede sedm pater nad zemí.

Z představy, že mám skočit z pohybujícího se vlaku na střechu, když

vím, že mezi jejím okrajem a kolejemi je široká mezera, je mi na zvracení. Zvednu se a překlápýtám na druhou stranu vagónu, kde se mezitím ostatní přeběhlíci seřadili do fronty.

„Vypadá to, že musíme skočit taky,“ oznámí dívka z Upřímnosti. Má velký nos a křivé zuby.

„Skvělý,“ podotkne její kamarád. „To přece dává smysl, Molly. Skákat z vlaku na střechy.“

„Mám dojem, že jsme se k tomu sami upsali, Petere,“ poznamená dívka.

„K tomuhle mě nikdo nedonutí,“ prohlásí mladík z Mírumilovnosti, který stojí za mnou. Má olivovou pleť a hnědou košili – přestoupil sem od nich jako jediný. Na tvářích se mu lesknou slzy.

„Musíš,“ pobídne ho Christina, „jinak jsi skončil. No tak, bude to v pohodě.“

„Ne, nebude! Radši budu odpadlík než mrtvej!“ Zavrtí hlavou. Zpanikařil. Dál vrtí hlavou a zírá na střechu, která se každou vteřinou přibližuje.

Mám jiný názor. Radši umřu, než abych o všechno přišla, než žít mimo frakci.

„Nutit ho nemůžeš,“ naznačím Christině. Její hnědé oči jsou široce rozevřené. Tiskne k sobě rty tak silně, až se z nich vytrácí barva. Podá mi ruku.

„Tady,“ řekne. Při pohledu na ruku zvednu obočí a už se jí chystám říct, že pomoc nepotřebuju, když vtom dodá: „Já... to nezvládnou, pokud mě někdo nestáhne s sebou.“

Vezmu ji za ruku a postavíme se do dveří. Jakmile vagón začne míjet střechu, odpočítám: „Raz... dva... *tř!*“

Na tři se odrazíme a skočíme. Chvilé beztíže a pak moje podrážky narazí na pevný povrch. Holeněmi mi projede mravenčivá bolest. Prudké přistání mě přitlačí k zemi. Pod tvářím ucítím štěrk. Pustím se Christiny. Ta se směje.

„To byla švanda,“ raduje se.

Vypadá to, že Christina mezi zdejší dobrodruhy zapadne. Smetu si z obličejů kamínky. Až na kluka z Mírumilovnosti všichni seskok zvládlí.

Někdo lépe, jiný hůře. Molly, dívka s křivými zuby, se s bolestným výrazem drží za kotník a Peter, mladík s lesklými vlasy, se pyšně usmívá – musel doskočit na nohy.

Pak vzduch protne výkřik. Otočím hlavu a snažím se zjistit, odkud zvuk přišel. Na kraji střechy stojí nějaká dívka. Dívá se do průrvy pod sebou a pláče. Nějaký mladík ji drží kolem pasu, aby nespadla.

„Rito,“ chlácholí ji. „Rito, uklidni se. Rito –“

Vstanu a jdu se tam podívat. Na chodníku pod námi leží tělo. Je to dívka. Ruce a nohy má nepřírozeně zkroucené a vlasy rozhozené kolem hlavy jako vějíř. Udělá se mi nevolno a zadívám se k trati. Ne každý to dokázal. Ani Neohrožení nejsou nesmrtelní.

Ritě se podlomí kolena a nepřestává vzlykat. Odvrátím se. Ještě chvíli se na ni budu dívat a rozbřečím se taky. To si před ostatními nemůžu dovolit.

V duchu si co nejpřísnějším hlasem vysvětlím: *takhle to tady chodí*. Děláme nebezpečné věci a lidé při tom umírají. Lidé umírají a my se pouštíme do dalších riskantních podniků. Čím dřív mě tahle lekce nechá chladnou, tím mám větší šanci, že své zasvěcení do frakce přežiju.

Už si tím totiž nejsem jistá.

Přikážu si, že napočítám do tří a nechám to plavat. *Jedna*. Vybavím si pohled na dívku na chodníku a přejede mi mráz po zádech. *Dva*. Slyším, jak Rita brečí a jak ji ten kluk utěšuje. *Tři*.

Se sevřenými rty se vzdálím od Rity i od okraje střechy.

Loket mě bolí jako čert. Roztřesenou rukou si vyhrnu rukáv, abych se na to podívala. Kůže se na několika místech odlupuje, ale rána nekrvácí.

„Achich, achich! Škrob si udělal bebínko!“

Zvednu hlavu. „Škrob“ se přezdívá jenom Odevzdaným a já jsem tu od nás jediná. Peter na mě ukazuje a pohrdavě se usklíbá. Někdo se zasměje. Rozhoří se mi tváře a sroluju si rukáv dolů.

„Poslouchejte! Moje jméno je Max a jsem jedním z předáků vaší nové frakce,“ zařve muž na protějším konci střechy. Je starší než my a tma-

vou tvář mu brázdí hluboké vrásky. Vlasy na skráních má prošedivělé a stojí na římsě, jako by to byla promenáda. Jako by z ní před chvílí nikdo nespadol a nezabil se. „O několik poschodí níž je vchod do našeho areálu. Jestli se neodhodláte skočit, nemáte tady co dělat. Nováčci mají přednost.“

„To jako chcete, abysme z tý římsy skočili dolů?“ zeptá se dívka ze Sečtělosti. Je o pár centimetrů vyšší než já, má vlasy myší barvy a velké rty. Klesne jí brada.

Nevím, proč ji to tak šokovalo.

„Přesně tak,“ ubezpečí ji Max. Tváří se pobaveně.

„Je tam na dně voda nebo něco?“

„Těžko říct.“ Max zvedne obočí.

Houf domácích se před nováčky rozestoupí a poskytne nám široký průchod. Rozhlédnu se kolem. Nikdo se do skákání nehrne – všichni bloumají očima všude možně, ale Maxovi se vyhýbají. Někteří si prohlížejí svá drobná poranění nebo si z šatů ometají kamínky. Letmo se podívám na Petera. Okusuje si kůžičku u nehtu a předstírá lhostejnost.

Jsem hrdá. Jednou mě to přivede do maléru, ale dnes je to moje plus. Vykročím k římsě. Někdo se za mnou zahihňá.

Max mi ustoupí z cesty. Dojdu až na okraj a shlédnu dolů. Oblečení na mně ve větru vlaje a vydává praskavý zvuk. Budova, na jejíž střeše stojíme, ohraničuje spolu se třemi dalšími domy malé nádvoří. Uprostřed něj zeje obří betonová skruž. Na její dno nevidím.

Chtějí nás zastrašit. Doskok musí být bezpečný. Jen díky této myšlence se přiměju na římsu vstoupit. Rozcvakají se mi zuby. Teď nemůžu couvnout. Už jenom kvůli všem těm, kteří se vsadili, že vyměknu. Prsty zašátřám po límečku halenky, dokud nenahmatám knoflíček, který chrání háčky před rozpojením. Po chvíli se mi na halence podaří rozepnout všechny háčky a svléknu si ji.

Pod ní mám šedé tričko. Je přiléhavé a ještě nikdo mě v něm nikdy neviděl. Zmuchlám blůzu v ruce a ohlédnu se po Peterovi. Zatnu čelist a lát-

kou po něm co nejprudčeji mrsknu. Trefím ho do hrudníku. Zírá na mě. Ostatní na mě zezadu hvízdají a pokřikují.

Znovu se podívám do jámy. Na bledých rukou mi vyskáče husí kůže a udělá se mi špatně. Jestli neskočím teď, neskočím nikdy. Ztěžka polknu.

Nemyslím. Prostě se zhoupnu a skočím. Vítr mi sviští v uších, země se mi řítí vstříc, je čím dál větší, čím dál mohutnější, nebo se spíš já řítím k zemi a srdce mi buší tak rychle, až to bolí, a každý sval v těle se mi napíná a síla zemské přitažlivosti s sebou táhne i můj vzpouzející se žaludek. Obklopí mě stěny skruže a ponořím se do temnoty.

Narazím do něčeho pevného. Pod mou vahou to povolí a pojme do sebe celé moje tělo jako do kolébky. Náraz mi vyrazí dech a já ve snaze znovu ho popadnout zasípám. Ruce i nohy mě brní bolestí.

Sít. Na dně skruže je síť. Podívám se nahoru na budovu a napůl úlevně, napůl hystericky se rozseměju. Celá se třesu a schovám obličej do dlaní. Právě jsem skočila ze střechy.

Musím se postavit na pevnou zem. Od okraje sítě se ke mně natahuje několik párů rukou. Chytím se první, na kterou dosáhnu, a vydrápu se ze sítě. Překulím se, a kdyby mě někdo nechtyl, spadla bych obličejem přímo na dřevěnou plošinu.

Tím „někým“, kdo mi pomohl ze sítě, je nějaký mladík. Horní ret má tenký, spodní plný. Oči má posazené tak hluboko, že se mu řasy dotýkají kůže pod obočím. Jejich barva je tmavě modrá, barva snění, spánku a čekání.

Chytí mě za paže, ale sotva zase stojím na nohou, pustí mě.

„Děkuju,“ hlesnu.

Stojíme na plošině, která je asi tři metry nad zemí. Kolem nás se rozprostírá otevřená jeskyně.

„Já nevěřím vlastním očím,“ ozve se hlas za mými zády. Patří dívce s tmavými vlasy a třemi stříbrnými kroužky v pravém obočí. Ušklíbne se na mě. „Škrob a první seskok? Světe, div se.“

„Asi věděla, proč od nich chce pryč, Lauren,“ řekne on. Má hluboký, zvučný hlas. „Jak se jmenuješ?“

„No...“ Nevím, nad čím přemýšlím, ale najednou už si nepřipadám jako „Beatrice“.

„Rozmysli si to,“ on na to a rty mu zvlíní mírný úsměv. „Jinak už ti říkat nebudeme.“

Nové místo, nové jméno. Tady se můžu stát novým člověkem.

„Tris,“ odpovím rozhodně.

„Tris,“ zopakuje Lauren a uculí se. „Tak jim to takhle nahlas, Čtyřko.“

Mladík jménem Čtyřka se ohlédne přes rameno a křikne: „První skokan – Tris.“

Jakmile mé oči přivyknou nedostatku světla, ze tmy se vynoří houf lidí. Přivítají mě radostným pokřikem, máchají pěstmi do vzduchu, ale to už do sítě padá další odvážlivec. Jeho křik se nese ozvěnou. Christina. Všichni se smějí, ale zároveň jí svým halekáním projeví uznání.

Čtyřka mi položí ruku na záda. „Vítej v Neohroženosti.“

KAPITOLA 7

Jakmile máme zase všichni pevnou půdu pod nohama, Lauren a Čtyřka nás provedou úzkým tunelem. Stěny jsou z kamene a strop se svažuje. Mám pocit, jako bych sestupovala hluboko do srdce země. Osvětlení v tunelu je sporadické. V temném prostoru osvětleném mdlými lampami se sama sobě vždy ztratím, dokud do mě nenarazí někdo další. V kruhu světla pod lampou se pokaždé uklidním.

Přeběhlík ze Sečtělosti přede mnou zastaví tak nečekaně, až mu vrazím nosem do ramene. Zavravorám. Třu si bolavý nos a snažím se z toho střetu vzpamatovat. Průvod se zastavil. Předáci se postaví před nás a založí si ruce na prsou.

„Tady se rozdělíme,“ oznámí Lauren. „Zdejší odkojenci půjdou se mnou. Předpokládám, že *vám* průvodce dělat nemusím.“

Usměje se a kývne na dotyčné nováčky. Ti se oddělí od skupiny a vytratí se do stínů. Dívám se za nimi, dokud se ve tmě neztratí poslední pata. Pak přejeďu pohledem po těch, kteří zbyli. Většina nováčků právě odešla. Zůstalo nás jen devět. Z Odevzdanosti jsem tu jediná, od Mírumilovných tady není dokonce nikdo. Zbytek tvoří přeběhlíci ze Sečtělosti a, překvapivě, z Upřímnosti. Být upřímný za všech okolností musí taky vyžadovat značnou odvahu. Ale co já o tom vím.

Potom se ujme slova Čtyřka. „Většinu času pracuju v dozorně, ale následujících několik týdnů vám budu dělat instruktora. Moje jméno je Čtyřka.“

„Čtyřka?“ zeptá se Christina. „Jako to číslo?“

„Jo,“ odpoví Čtyřka. „Nějaký problém?“

„Ne.“

„Výborně. Za okamžik vejdemo do Jámy. Přijde čas, kdy si ji zamilujete i vy. Je to –“

Christina se zahihňá. „Jáma? Vážně chytrý jméno.“

Čtyřka přejde ke Christině a skloní tvář těsně k její. Přimhouří oči a několik vteřin se na ni jen upřeně dívá.

„A ty se jmenuješ jak?“ zeptá se klidně.

„Christina,“ vypískne.

„Poslyš, Christino. Kdybych se v životě hodlal obklopit užvaněnými chytrákama, zakotvil bych tam u vás,“ sykne Čtyřka. „Tohle je první lekce: nauč se držet zobák. Je to srozumitelný?“

Christina přikývne.

Čtyřka zamíří do přítmí na konci tunelu. Houf nováčků jej beze slova následuje.

„Kretén,“ zamumlá Christina.

„Myslím, že nemá rád, když se mu někdo směje,“ poznamenám.

Bude lepší, když se před ním budu mít na pozoru. Tam na plošině mi připadal jako klídaš, ale v jeho poklidu je současně něco, co vybízí k opatrnosti.

Čtyřka se opře do dvoukřídlých dveří. Ocitneme se v prostoru, kterému říkají „Jáma“.

„Páni,“ vydechne Christina. „Už chápu.“

Označení „Jáma“ je opravdu výstižné – je to podzemní jeskyně tak obrovská, že z jejího dna nedohlédnu na druhý konec. Do výšky několika pater se nade mnou vypínají nerovnoměrné skalní stěny. Do kamene jsou vestavěná úložiště potravin, šatstva a zásob, a také prostory pro odpočinkové aktivity. Jednotlivá místa spojují úzké chodníky a schody vytesané do skály. Nikde ani stopa po zábradlích, která by lidem bránila v možném pádu.

Přes jednu kamennou stěnu se táhne šikmý pruh oranžového světla. Jámu zastřešují skleněné panely a nad nimi budova, kterou sem proniká denní světlo. Zvenčí musela vypadat jako každá jiná ve městě, když jsme kolem projížděli.

Nad kamennými chodníky se komíhají modré lucerny, které připomínají lustry na Obřadu volby. S úbytkem denního světla se rozzáří.

Všude jsou lidé. Všichni na sobě mají černé oblečení, všichni mluví a pokřikují a svá slova doprovázejí živými gesty a grimasami. Nikde nevidím staré lidi. Jsou tady vůbec nějací? To se nikdo vyššího věku nedožije, nebo je jednoduše někam odklidí, když už nedokážou seskočit z jedoucího vlaku?

Po úzké stezce bez zábradlí se prožene houf dětí tak rychle, až se mi rozbuší srdce. Chci je okřiknout, aby dávaly pozor, že si ublíží. V myslí se mi vynoří vzpomínka na pořádkumilovné ulice v Odevzdanosti: řada postav na pravé straně chodníku mívá zástup chodců nalevo, mírně se na sebe pousmějí a pokývnu hlavami a v tichosti kráčejí dál. Sevře se mi hrdlo. Ve zdejším chaosu je však zároveň určitá krása.

„A teď za mnou,“ promluví znovu Čtyřka. „Ukážu vám propast.“

Dá nám znamení k chůzi. Působí na pohled uměřeně, alespoň na zdejší poměry, ale když se otočí, všimnu si, že pod límečkem trička má tetování. Vede nás do pravé části Jámy, kde panuje nápadná tma. Když se trochu rozkukám, zjistím, že stezka, po které jdeme, končí železnou mříží. Jak se k ní blížíme, k uším mi dolehne hukot – voda, divoká voda, která se tříští o skálu. Nahlédnu přes okraj srázu. Skála klesá pod ostrým úhlem a několik pater pod námi teče řeka. Vodní masa zuřivě naráží do skály a vystřikuje do výšky. Nalevo je řeka klidná, ale napravo se mění v bílou pěnu, která se střetává se skálou jako s nepřítelem.

„Propast nás varuje, že mezi odvahou a pošetilostí je tenká dělicí čára!“ zařve Čtyřka. „Troufalý skok z týhle římsy je vykoupěn smrtí. Už se to stalo a stane se to znovu. Varoval jsem vás.“

„Tohle je neuvěřitelný,“ utrousí Christina a necháváme strž za zády.

„Jo, to je výstižný,“ souhlasím a potřesu hlavou.